

“No m’interessava especialment que el protagonista fos policia”

Albert Villaró (Seu d’Urgell, 1964), ciutadà andorrà que s’ha fet popular amb la novel·la *Obaga*, publica a Columna la novel·la *Blau de Prússia*, premi Carlemany convocat pel Govern d’Andorra i la Fundació Enciclopèdia Catalana.

—Per què heu volgut que el policia protagonista que ha de resoldre el cas de la mort de la noia sigui un vidu trist que encara pateix l’absència de la seva dona?

—Bé, per què no, no? A veure, m’interessava que el protagonista passés per un procés paralar·lel a l’altre protagonista, el país, que també ha patit una pèrdua. I l’evolució de l’un condiona la de l’altre. El policia segueix un camí de superació personal. L’Andreu Boix que comença la novel·la és radicalment diferent del que l’acaba.

—Heu volgut crear el personatge d’un policia o un personatge?

—Un personatge. El policia és purament accessori i m’anava bé per bastir la trama, però no m’interessava especialment que fos policia, sinó que fos creïble. Ser policia no era una prioritat.

—Éreu conscient que fent trist el policia no podríeu mantenir l’humor, la frescor, d’*Obaga*?

—Sí, n’era plenament conscient. No volia fer una novel·la que “obagués”. No m’agrada repetir els esquemes. Pel camí m’he fet més gran i ara tinc una visió més amarga de la vida. Tampoc no és una novel·la fosca ni seriosa. Les coses es veuen amb una mica de relax per treure ferro. Una punta de distensió és sempre necessària. Però sí, el plantejament és diferent del d’*Obaga*.

—I també sabíeu que el vostre estil ja no seria el mateix?

—Sí. Ara és més contingut.

—No voleu que el vostre policia passí per cap perill, per cap risc. Per no distreure l’atenció sobre la seva vida quotidiana i sobre els seus problemes personals?

—Exacte.

—Destineu tres-centes pàgines a resoldre el cas, sense cops d’efecte, ni personatges sorpresa o accions noves. Això ho considereu un repte, en el sentit que cal mantenir l’interès amb pocs elements, o us ha sortit així de manera natural?

Albert Villaró publica a Columna la novel·la *Blau de Prússia*, premi Carlemany del Govern d’Andorra.

—M’ha sortit així. De fet l’acció comença cap a la pàgina 200, perquè m’interessava preparar el terreny i que tot tingués el seu temps, tot i que al final les coses es precipiten, com acostuma a passar. Però abans tots els temps estan meditats d’entrada.

—Heu volgut saber com treballava la policia andorrana, quins són els seus mètodes i el seu ambient de treball? O no heu volgut ser tan detallista?

—No volia ser detallista perquè a vegades la radiografia massa detallada de la realitat et posa límits excessivament estrictes. Tot i que conec gent que treballa a la policia, no els he interrogat en qüestions de règim intern. Hagués fet més nosa que servei a la novel·la. He mirat que el funcionament fos lògic, i guiat pel sentit comú.

—En això, i en les característiques del policia, heu fet tot el contrari de Simenon, que sí que va mamar l’ambient policíac, i va fer, de l’Inspector Maigret, un burges típic, casat, sense cap problema psicològic personal.

—Sí. No tinc res de Simenon, que era un cràpula. No ens assemblen en res.

—Ni en l’estil.

—No, tot i que m’agrada.

—No heu seguit cap línia de novel·la negra?

—No d’una manera conscient. Primer, perquè sóc un mal lector de novel·la negra, tot i que tinc un gran respecte pels que en fan. I després, perquè m’hagués limitat una mica. No volia fer una novel·la que s’hagués d’acollir a un estereotip.

—Quin va ser el material que va constituir el germen de la novel·la?

—La primera visió és l’incendi de Meritxell, un fet real. Què va passar. O què podia haver passat. Va ser un fet molt traumàtic per als andorrans. Va ser com si s’hagués cremat la Moreneta. Es va produir just quan Andorra començava a despegar i es converteix en un miracle econòmic. Encara que la versió oficial és la del curtcircuit, totes les interpretacions són obertes i avui encara hi ha especulacions. I jo vaig pensar en una realitat versemblant i paral·lela.

Lluís Bonada